

καταγωγῆς καὶ προικισμένη μὲ καλὸν κληροδότημα. Ἐίχε διὰ σύζυγον βαρῶνόν τινα γιγαντιαίου ἀνοστήματος καὶ τυραννικοῦ χαρακτῆρος, ὅστις ἀπέδωκε πολὺ ἐνώρως. Ἀλλ' ἐν Βισφαλία ὑπάρχει ἡ πρόληψις· ὅτι αἱ νεκροὶ ἀνεγείρονται τοῦ ταφου των καὶ ἔπαυονται πρὸς ἄλλοι. Διὸ ἡ χήρα τοῦ βαρῶνος ἔσπευσε ν' ἀποδημήσῃ τῆς Βισφαλίας, μὴ ἔχουσα, φαίνεται, πολλὴν διαθέσιν νὰ δεχθῆ ἐπισκεψίμους ἐνὸς βρυκόλακος, καὶ γίγαντος μάλιστα. Ταῦτα ἐπὶ πληροφόρηθῃ ὁ Μαυρίκιος ἐξ ἀξιοπιστοῦ πηγῆς. Ἐφοβήθη μὴ ὁ βρυκόλακος φίλος του. ἦτο ὡς ἐγγιστα τὸ φάσμα ὅπερ ἀπέρευεν ἡ χάρισσα χήρα.

« Ἐπιβύθουμι πολὺ, ἔλεγεν ὁ Μαυρίκιος πρὸς τὸν φίλον του, νὰ εἶχες τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς τρόπους ἐνὸς ἀξιοματικοῦ. Μολαιαῦτα, ἀδιάφορον, πρέπει ὅπως δὲ ποιεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἰουλιάνην — (Ὁ Μαυρίκιος ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ἡ πυργοδίσπεινα δὲν ἔφερε τὸ ποιητικὸν ὄνομα ὅπερ ὁ Γεώργιος κατ' ἄναγκαν δώσει, ἀλλὰ σεβόμενος τὴν φιλίαν του, καὶ γινώσκων ἕκ πείρας πόσῃν προσοχῇ ὀφείλει τις νὰ ἔχῃ δάσκειν πρόκειται περὶ τῶν πραγμάτων τῆς καρδίας, δὲν ἀπεκάλυψε πρὸς τὸν φίλον του τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἀξιερατοῦ χήρας, ἥτις ἐκαλεῖτο Γενοσέφα) — Ναι, ἐπανελάμβανεν ἀνὰ πάντα στιγμήν με ὑφὸς ἀπειλητικόν, δὲν θέλω νὰ καταστήσῃς εἰς τρέλλαν· μὰ τὴν ἀλήθειαν σὲ λέγω, δὲν θέλω πλέον τὴν φιλίαν σου ἐάν δὲν ἐπιζητήσῃς τὸ μόνον διὰ τὴν νόστον σου κατάλληλον φάρμακον. Ἡ κυρία αὕτη εἶναι χάρισσα· δὲν φαίνεται· ποσὸς σκληρὰ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σε ἀγαπήσῃ ἅμα τῆς εἶπες ὅτι τὴν βλέπεις τακτικὰ πᾶσαν νύκτα καθ' ὕπνον. Αἱ γυναῖκες δὲν τυνεθίζουσι νὰ κάμωσι ἔρωτος ὡς τοὺς ἰδιώκεις σου. Πληστίασε, ἰδοὺ σὲ ἔφερα ἐν ἔρωτικόν γραμματίον, γεγραμμένον ἐν ἐπιμελείᾳ, με κεφαλὴν ἤσυχον, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γράφω συνήθως. Αὐτὸ νὰ τὸ ἀντιγράψῃς ὑπογράφουσα καὶ νὰ θέσῃς τὴν ὑπογραφήν σου. Ἐγὼ ἐπιφορτίζουμαι νὰ τὸ διαβιβάσω ἄποψι. Τί κουνεῖς τὴν κεφαλὴν; τί σημαίνει αὐτό; ἀφοῦ ἐγὼ σὲ λέγω ὅτι εὐτὼ πρέπει νὰ γενῆ, καὶ ἀφοῦ ἐγὼ τὸ θέλω, τὸ ἀπαίτω, ἐγὼ ὁ φίλος σου! . . . Ἐμπρὸς λοιπὸν σὲ ἐξορκίζω ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας . . . »

Ὁ δυστυχὴς Γεώργιος, εἰς φιλικὴν ὑπακοήν ἐνδίδων, ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Μαυρικίου, τὸ μνησθὲν γραμματίον. Ἐγραψε δὲ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἐξήθετεν ἐπὶ τοῦ χαρτου, ὡς δὲν προσείχε παρῶς εἰς τὰ ἔγγραφα αἵτινα ἀντέγραψε μηχανικῶς εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀφοῦ ἐπερατώθη τὸ ἔργον, ὁ Μαυρίκιος ἀνέγνωσε τὰ γραφέντα, προσέθηκε λέξεις τινὰς παροραθείσας, καὶ ἐξῆλθε φαιδρὸς καὶ χαριεῖς, νομίζων ὅτι εὔρε τὸ καταλληλότερον φάρμακον πρὸς ἴασιν τῆς νοσησῆς ψυχῆς τοῦ φίλου του.

Z.

Τὸ γραμματίον ἐπεδόθη μυστικῶς τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Μαυρίκιος. Τὴν ἐπιούσαν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ἔδραμε πρὸς τὸν Γεώργιον διὰ νὰ μάθῃ τὰ νέα τῆς νυκτός. Εὔρε τὸν φί-

λον του τὴν μελαγχολικόν, τοσοῦτον ἀφρημένον, ὥστε ἐξέφερε κραυγὴν ἅμα τὸν εἶδε.

« Τί ἔχεις, ἠρώτησεν αὐτὸν μετ' ἀνησυχίας· ποῖα πάλιν χίμαιρα σοῦ βιβρώσκει τὸ κρανίον; Εἰπέ, ἀποκρίθητι, ὅποιαν ἄλλην θλίψιν προετοιμάσας πάλιν καθ' ὕπνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου; Ἦ ἀδιόρθωτος ὄνειροπόλος!

Ὁ Γεώργιος εἰρήρην θαθεῖαν σιωπὴν στενοχωρηθεὶς τέλος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν παρακλήσεων τοῦ φίλου του, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

« Φεῦ, Μαυρίκιε, τί ἔκαμες, ἢ μᾶλλον τί ἐκάμαμεν ἀμφοτέροι! Ἦμην εὐτυχὴς, καὶ ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου κατεστράφη! ἰδοὺ ἡ καρδία μου κατεπαράχθη διὰ παντός!

Αἰ! ἡ πληγὴ εἶναι θανάσιμος, τὸ αἰσθάνομαι. Διατί ν' ἀπατήσῃς νὰ γράψω πρὸς ἐκείνην τὴν γυναῖκα — πρὸς ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία καλεῖται πραγματικότης . . . Φεῦ! δι' ὅλης τῆς ἡμέρας αἱ παράδοξοι λέξεις τὰς ὁποίας μοῦ ὑπηγόρευσας καὶ ἔγραψα, ἀνεπολοῦντο εἰς τὴν μνήμην μου, με προαίσθημα θλιβερόν. . . »

(Πραγματικῶς, τὸ ἐρωτικὸν γραμματίον τοῦ Μαυρικίου ἦτο ἐξοχὸν εἰς τὸ εἶδος του ἦτο γεγραμμένον με ὑψος, καταλλήλως ἀνθηρόν, καὶ κεκοσμημένον με τινὰς φράσεις τοῦ συρμοῦ, κατὰ μίμησιν τῶν νεωτέρων τῆς ἡμέρας μυθιστορημάτων. Τίποτε ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔλειπεν. Ὁ Μαυρίκιος κατώρθωσε νὰ προσεγγίσῃ τὸ ὕψος πρὸς τὸν εὐαίσθητον χαρακτῆρα τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ τῷ εἶχον διαφύγει χαριεντισμοὶ τινες ἱπποτικοί, δι' ὧν ἐσυνειθίζε νὰ διακοσμῆ τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιστολάς. Κατὰ τὸ λέγειν του, ἐρωτικὴ ἐκμυστήρισις διὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ἔπρεπε νὰ εἰναῖ ἐστρημμένη ὡς μυστὰς)

« Ἡ ἔλευσις τοῦ ὕπνου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, ἄλλοτε τὴν γλυκίαν δι' ἐμέ, μοι κατέστη ἐπίπνοισ χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἔχουσα ἀμφιβολίαν τινα πικρίαν. Ἀπεκοιμήθην τέλος, βιβραρμένος τὴν ψυχὴν. Κατ' ἀρχὰς τὸ ὄνειρον με ὠδήγησε διὰ παντοίων ἀτραπῶν, δι' ἀπαίστων περιστροφῶν, ἔπειτα ἐφθασα εἰς τὴν κοιλιάδα, ὅπου καθ' ἑκάστην νύκτα αἱ καρδίαι μας συνηθίζουσι. Τί εὔρον! τὸ μέρος πέλιμον, τὴν λάμψιν ἀμυδρὰν καὶ σχεδὸν ἐκλείπουσαν, τὰ φυλλώματα μαρμαρένια! καὶ ἡ Ἰουλιάνη; . . . Τὴν εἶδον μακρόθεν, ὡς σκιὰν ἀμυδρὰν ἐκλινε τὸ μέτωπόν της μετὰ θλίψεως, καὶ κάμνουσα πρὸς ἐμέ νεῦμα νὰ με προβῶ, ἐπρωχῶρει με βραδέα θήματα καὶ ἐβυθίζετο εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐν τούτοις τὸ φίλον πνεῦμα, ὁ ἀβάρατος οὗτος διερμηνεύς τῶν πρώτων ἐρωτικῶν ἐκφράσεων μας, ἔστατο περὶ ἐμέ, καὶ ἠθιθανόμην ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὸ πτερύγιμα τῶν διαφανῶν πτερύγων του· καὶ διὰ τὴν ἡμνησθῆ ἔγενεν ἄφαντος, ἦκουσα τὴν γλυκίαν φωνὴν τοῦ πνεύματος ψυθιρίζουσαν εἰς τὸ ὠτίον μου λέξεις δειθρίας — « Δυστυχῆ! μοι ἔλεγε τὸ τέκνον τοῦ ἀέρος, ἐπρόδωσες τὴν πίστην σου, ἔδωσας εἰς τὴν φίλην ψυχὴν ἀνάξιον ἀνεῖζην! Ἰδοὺ, ἀπομακρύνεται, ἀποσπέρει τὸ πρόσωπον· οἱ ὀφθαλμοὶ της θέλουσι σβῆσθῃ, τὰ χεῖρά της θέλουσι ἀποχρωματισθῆ. Ὁ! τὴν ἴδης πάλιν, ἀλλὰ πάντοτε ὠχρότερον καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀπομακρυνομένη ἀπὸ σοῦ, μαχριστοῦ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τοῦ ἀφθάλμου σου διὰ παντός! Διότι εἰς τὸ ἐξῆς εἰ-